

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/71/2021
Identifikačné číslo spisu:	1414210313
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1414210313.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Energetic Systems, s. r. o., so sídlom Šamorínska 10, 821 06 Bratislava-Podunajské Biskupice, IČO: 46 780 751, zastúpeného JUDr. Tomášom Balážikom, advokátom so sídlom Šamorínska 10, 821 06 Bratislava - mestská časť Podunajské Biskupice, proti žalovanému FUNDUS, s. r. o., so sídlom Agátová 4D, 841 01 Bratislava, IČO: 36 330 787, o zaplatenie 55.350,- Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/5/2020-671 zo dňa 17. februára 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10Cb/178/2014-613 zo dňa 2. októbra 2019 zamietol žalobu a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že právny predchodca žalobcu (REAL-DESIGN, spol. s r. o.) sa žalobou doručenou súdu dňa 6. júna 2014 domáhal, aby súd uložil právnemu predchodcovi žalovaného (HORSEN, s. r. o.) povinnosť zaplatiť mu sumu 55.350,- Eur s príslušenstvom z titulu neuhradenej odmeny za zabezpečenie vydania právoplatného územného rozhodnutia o umiestnení stavby, ktorú mal právny predchodca žalovaného uhradiť v zmysle mandátnej zmluvy zo dňa 10. júla 2009.

3. Právny predchodca žalobcu a právny predchodca žalovaného uzavreli dňa 10. júla 2009 mandátnu zmluvu na inžiniersku činnosť pre stavbu „Polyfunkčný objekt: Seberínho ul., Bratislava“, predmetom ktorej bolo aj zabezpečenie vydania právoplatného územného rozhodnutia o umiestnení stavby. Právny predchodca žalovaného zaplatil právnemu predchodcovi žalobcu na základe faktúry č. 090010 zálohu vo výške 40.000,- Eur, z ktorej 15.000,- Eur malo byť zúčtovaných k odmene za zabezpečenie vydania právoplatného územného rozhodnutia. V zmysle mandátnej zmluvy bol právny predchodca žalobcu povinný zabezpečiť vydanie právoplatného rozhodnutia o umiestnení stavby v lehote do 150 dní odo dňa

odovzdania projektovej dokumentácie pre územné rozhodnutie, pričom v tejto lehote mala byť započítaná aj 30-dňová lehota, počas ktorej mal právny predchodca žalobcu zapracovať vyjadrenia, stanoviská a súhlasy dotknutých orgánov do projektovej dokumentácie pre územné rozhodnutie. Právny predchodca žalovaného odovzdal projektovú dokumentáciu dňa 21. júla 2009 a územné rozhodnutie pod č. SU/CS456/2010/2014/PIX (ďalej aj „územné rozhodnutie“) bolo vydané stavebným úradom dňa 21. januára 2011 a právoplatnosť nadobudlo dňa 14. novembra 2011. Právny predchodca žalobcu faktúrou č. 11VF029 zo dňa 28. novembra 2011 vyfakturoval právnenému predchodcovi žalovaného sumu 55.350,- Eur ako odmenu za zabezpečenie vydania právoplatného územného rozhodnutia v zmysle čl. II ods. 2.1.2 mandátnej zmluvy (suma 55.350,- Eur predstavuje odmenu po odpočítaní zálohy 15.000,- Eur). Právny predchodca žalovaného a následne aj žalovaný odmietli žalobcovi, resp. predtým jeho právnenému predchodcovi uhradiť vyfakturovanú sumu 55.350,- Eur s poukazom na to, že právoplatné územné rozhodnutie bolo vydané so značným omeškaním, pričom niektoré činnosti, ktoré jeho vydaniu predchádzali, musel namiesto právneho predchodcu žalobcu vykonať sám právny predchodca žalovaného. Žalovaný ďalej namietal aj to, že právny predchodca žalobcu nesplnil ani ďalšie zmluvné podmienky na to, aby mu vznikol nárok na vystavenie faktúry a následne na jej úhradu a voči nároku žalobcu si uplatnil hmotnoprávnú námietku započítania vo výške 50.520,- Eur, pozostávajúcu zo zmluvných pokút a vrátenia časti uhradenej zálohy.

4. Medzi stranami bolo sporné, či žalobcovi vznikol v zmysle mandátnej zmluvy zo dňa 10. júla 2009 nárok na odmenu vyfakturovanú faktúrou č. 11VF029 vo výške 55.350,- Eur. V súvislosti s tým bolo sporné, či právny predchodca žalobcu plnil predmet zmluvy v časti zabezpečenia vydania právoplatného územného rozhodnutia riadne a včas, ako aj to, či právoplatné územné rozhodnutie bolo právnenému predchodcovi žalovaného riadne protokolárne odovzdané v zmysle mandátnej zmluvy.

5. Z predložených dôkazov vyplynulo, že právny predchodca žalovaného odovzdal projektovú dokumentáciu právnenému predchodcovi žalobcu dňa 21. júla 2009 s tým, že následne boli v projektovej dokumentácii vykonané tri revízie, pričom posledná revízia č. 03 bola právnenému predchodcovi žalobcu doručená dňa 19. mája 2010. Územné rozhodnutie bolo príslušným stavebným úradom vydané dňa 21. januára 2011 a právoplatnosť nadobudlo dňa 14. novembra 2011. Z uvedeného vyplýva, že ak by aj došlo k odovzdaniu bezvadnej projektovej dokumentácie až dňa 19. mája 2010, tak ku dňu vydania územného rozhodnutia (21. januára 2011) bol právny predchodca žalobcu v omeškaní 247 dní a ku dňu právoplatnosti bolo jeho omeškanie v rozsahu 543 dní. Teda, aj keby súd vychádzal z predpokladu, že projektová dokumentácia bola riadne odovzdaná až po poslednej revízii, právny predchodca žalobcu bol oproti zmluvne dohodnutej lehote v značnom omeškaní. Ak mal právny predchodca žalobcu vedomosť o predložení neodbornej projektovej dokumentácie, ktorá mala spôsobiť nesplnenie zmluvy, mal v zmysle čl. VII. ods. 7.3 mandátnej zmluvy písomne upozorniť právneho predchodcu žalovaného na nevhodnosť takýchto podkladov, a to tak vo veci vydania územného rozhodnutia, ako aj vo veci vybavenia súhlasu pre výrub drevín. Takéto upozornenie však žalobca súdu ako dôkaz nepredložil, takže súd vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu v tom čase považoval projektovú dokumentáciu za kompletnú. V zmysle čl. II. ods. 2.2 mandátnej zmluvy sa právny predchodca žalobcu ako mandatár zaviazal predmet zmluvy vykonať riadne na svoje náklady a nebezpečenstvo a v dohodnutom čase odovzdať mandantovi výsledky jeho činnosti. V rámci realizácie predmetu zmluvy bol povinný zabezpečiť všetky rozhodnutia, stanoviská, vyjadrenia dotknutých orgánov, inštitúcií, účastníkov, ako aj iné podklady, správy a protokoly potrebné pre splnenie predmetu zmluvy. S poukazom na uvedené neobstojí argumentácia žalobcu, že právny predchodca žalovaného predlžoval konanie vybavovaním súhlasu vlastníkov susedných pozemkov, resp. súhlasu na výrub drevín, nakoľko v zmysle mandátnej zmluvy mal aj tieto súhlasné stanoviská vybavovať právny predchodca žalobcu. V tomto smere súd poukázal na list právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11. júna 2012 (adresovaný právnenému predchodcovi žalovaného), v ktorom sám právny predchodca žalobcu uviedol, že k obštrukciám dochádzalo nie zo strany právneho predchodcu žalovaného, ale zo strany správnych orgánov, či susedov dotknutých pozemkov, čo viedlo k neplneniu zmluvne prísne stanovených lehôt. V súvislosti s tým súd poukázal na čl. III. ods. 3.6 mandátnej zmluvy, podľa ktorého ak právny predchodca žalobcu vedel, že nedôjde k dodržaniu termínov, pričom mal za to, že to ani čiastočne nezavinil on, mal sa s právnym predchodcom žalovaného dohodnúť na novom termíne pre vykonanie príslušnej časti predmetu zmluvy. Žalobca však

takúto dohodu alebo aspoň pokus o dohodu súdu nepreukázal. Podľa názoru súdu, právny predchodca žalobcu pri plnení predmetu zmluvy v časti zabezpečenia právoplatného územného rozhodnutia nepostupoval s odbornou starostlivosťou, čo preukazuje aj fakt, že po dodaní prvej žiadosti o vydanie územného rozhodnutia dňa 19. októbra 2009 stavebný úrad toto konanie uznesením zastavil z dôvodu nezaplatenia správneho poplatku vo výške 16,50 Eur.

6. Z čl. V. ods. 5.5.2 mandátnej zmluvy vyplýva, že odmenu za vykonanie časti predmetu zmluvy zaplatí mandant na základe čiastkovej faktúry, vystavenej po písomnom prevzatí právoplatného územného rozhodnutia. Na to nadväzuje čl. VII. ods. 7.1, podľa ktorého mal právny predchodca žalobcu odovzdať predmet zmluvy na základe písomného protokolu. Z uvedeného vyplýva, že nárok na odplatu podľa § 571 ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“) právnenému predchodcovi žalobcu nevznikol, nakoľko mandátna zmluva predpokladala stanovený cieľ činnosti, ktorý mal byť právnenému predchodcovi žalovaného protokolárne odovzdaný. V danom prípade žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca protokolárne odovzdal právnenému predchodcovi žalovaného právoplatné územné rozhodnutie. Žalobca preukázal len to, že právnenému predchodcovi žalovaného doručil faktúru č. 11VF029. To, že spolu s faktúrou doručil aj list (založený v spise na čl. 169), ktorým právnenému predchodcovi žalovaného oznámil, že mu zasiela na podpis preberací protokol a rozhodnutie o umiestnení stavby, súd nemal za preukázané.

7. Žalobca sa snažil doručenie listu preukázať predložením podacieho lístka z pošty, avšak na tomto lístku nie je uvedený dátum podania zásielky. Rovnako dátum nie je uvedený ani na predmetnom liste, hoci na iných listoch, zasielaných právnenému predchodcovi žalovaného v tom čase, bol vždy uvedený dátum. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal doručenie právoplatného územného rozhodnutia právnenému predchodcovi žalovaného. Nebolo možné prihliadnuť na tvrdenie žalobcu, že v zmysle čl. VII. ods. 7.1 mandátnej zmluvy sa rozhodnutie v prípade bezdôvodného odmietnutia považuje za doručené jeho právoplatnosťou, nakoľko žalobca nepreukázal, že sa vôbec pokúšal o protokolárne odovzdanie právoplatného rozhodnutia. Zároveň z listov právneho predchodcu žalovaného z 19. decembra 2011 a 13. novembra 2012 vyplýva, že tento faktúru vrátil s odôvodnením, že jej výška nezodpovedá vykonanej činnosti a následne oznámil aj to, že k faktúre neboli predložené prílohy vyžadované mandátnou zmluvou. Súd taktiež nemal za preukázané, že právnenému predchodcovi žalovaného bol doručený preberací protokol o odovzdaní právoplatného územného rozhodnutia, nakoľko tento nebol žalobcom v konaní vôbec predložený, čím je spochybnená jeho existencia ako taká. Z vyššie uvedeného vyplýva, že aj keby mal súd za to, že právny predchodca žalovaného konal riadne a omeškanie nespôsobil on, nedošlo k splneniu zmluvy ohľadne odovzdania predmetu činnosti v zmysle čl. III. ods. 3.2 mandátnej zmluvy, keďže nebolo preukázané doručenie právoplatného územného rozhodnutia a preberacieho protokolu žalovanému. Za preukázané mal súd len doručenie faktúry č. 11VF029, avšak táto mala byť v zmysle čl. 5.5.2 mandátnej zmluvy vystavená až po písomnom prevzatí právoplatného rozhodnutia o umiestnení stavby mandantom.

8. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania dopytom súdu na príslušný stavebný úrad za účelom vyžiadania územného spisu, z ktorého malo byť jasné, že všetky stanoviská zabezpečoval právny predchodca žalobcu. Súd prvej inštancie považoval vykonanie tohto dôkazu za neúčelné a nevhodné s poukazom na to, že väčšina dokumentov už bola súdu predložená stranami sporu, pričom je predpoklad, že tie isté dokumenty budú aj súčasťou spisu stavebného úradu. Navyše, žalovaný v spore nerozpíral, že právny predchodca žalobcu vôbec nekonal, a preto súd nepovažoval za sporné, že k vydaniu právoplatného územného rozhodnutia došlo aj činnosťou právneho predchodcu žalobcu, čo vyplýva aj z predložených dôkazov a výpovedí svedkov. Uvedený spis by však nepreukázal doručenie právoplatného územného rozhodnutia, protokolu a sprievodného listu žalovanému a rovnako by nepreukázal ani to, či si bol právny predchodca žalovaného vyznačovať na rozhodnutí právoplatnosť sám, alebo mu bolo právoplatné rozhodnutie doručené právnym predchodcom žalobcu.

9. Na základe skutkových tvrdení strán sporu a vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že v konaní nebola preukázaná dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie odmeny v zmysle mandátnej zmluvy.

10. Napriek tomu, že žalobca a ani jeho právny predchodca v spore nepreukázali, že by im vznikol nárok na úhradu sumy v zmysle faktúry č. 11VF029, súd mal za to, že z predložených listinných dôkazov, ako aj z výpovedí svedkov vyplynulo, že žalobca do istého času vyvíjal činnosť na vydanie územného rozhodnutia, aj keď nie vždy pritom konal s odbornou starostlivosťou. O neodbornosti vypovedá aj e-mail z 29. marca 2011, v ktorom právny predchodca žalovaného požiadal právneho predchodcu žalobcu, aby nevykonával žiadnu činnosť až do odvolania. Z vykonaných dôkazov vyplýva aj tá skutočnosť, že vo viacerých veciach konal právny predchodca žalovaného sám, napriek tomu, že mal v zmysle mandátnej zmluvy konať právny predchodca žalobcu. Súd poukázal na skutočnosť, že právny predchodca žalovaného uhradil právnomu predchodcovi žalobcu zálohu vo výške 40.000,- Eur, z ktorej suma 15.000,- Eur predstavovala práve zálohu za vykonanie predmetu zmluvy - zabezpečenie právoplatného územného rozhodnutia. Podľa názoru súdu, táto záloha predstavuje adekvátnu časť odmeny za konanie právneho predchodcu žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania riadneho a včasného splnenia predmetu mandátnej zmluvy, spočívajúceho v zabezpečení právoplatného územného rozhodnutia, jeho doručenia, ako aj protokolárneho odovzdania právnomu predchodcovi žalovaného. Na základe uvedeného preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. S poukazom na zamietnutie žaloby sa bližšie nezaoberal hmotnoprávnou námietkou žalovaného na započítanie sumy 50.520,- Eur titulom zmluvných pokút a vrátenia časti zálohy, nakoľko zo strany žalovaného nešlo podľa § 147 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) o vzájomnú žalobu, ale len o procesnú obranu, spočívajúcu v námietke započítania pre prípad, že by pohľadávka žalobcu bola dôvodná. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a zásady úspechu v konaní. Nakoľko však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd mu nepriznal nárok na ich náhradu.

11. O odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/5/2020-671 zo dňa 17. februára 2021, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne aj k správnomu právnomu posúdeniu veci, pričom svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Konštatoval preto vecnú správnosť napadnutého rozsudku, stotožniac sa s dôvodmi v ňom uvedenými, na ktoré v celom rozsahu odkázal.

13. Súd prvej inštancie správne ustálil, že v konaní nebola preukázaná dôvodnosť žalobcovho nároku na úhradu fakturovanej sumy v zmysle faktúry č. 11VF029. Žalobca nepreukázal riadne a včasné splnenie mandátnej zmluvy, uzavretej so žalovaným, spočívajúce v zabezpečení právoplatného územného rozhodnutia, doručení tohto rozhodnutia a jeho protokolárneho odovzdania žalovanému. K námietke žalobcu o nevykonaní dôkazov, odvolací súd uviedol, že v ustanovení § 191 CSP je normatívne rozvinutý princíp voľného hodnotenia dôkazov, ktorý vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky). Uvedený princíp znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Nevyhnutným pojmovým predpokladom tohto konceptu hodnotenia dôkazov je však náležité odôvodnenie procesu prisudzovania dôkaznej sily jednotlivým vykonaným dôkazom v odôvodnení meritórneho rozhodnutia. Právna úprava nestanovuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti, avšak hodnotenie dôkazov neznamená ľubovôľu, pretože hodnotiaci úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledky hodnotenia dôkazov musia byť súčasťou odôvodnenia rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Podľa názoru odvolacieho súdu bol správny postup súdu prvej inštancie, v rámci ktorého starostlivo zvážil dôležitosť jednotlivých dôkazov, pričom zároveň jasne a výstižne v odôvodnení svojho rozsudku vysvetlil aj spôsob ich hodnotenia.

14. Vzhľadom k tomu, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal a vzhľadom k tomu, že odvolací sa v celom rozsahu stotožnil

so závermi súdu prvej inštancie, v ďalšom sa odvolací súd obmedzil už len na skonštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že ak právny predchodca žalobcu vedel, že nedôjde k dodržaniu termínov, mal postupovať tak, aby došlo k zmene zmluvy v časti termínu plnenia alebo mal právo od zmluvy odstúpiť. Žalobca nepožiadaval o zmenu termínu plnenia mandátnej zmluvy, a preto bol povinný zmluvu plniť v takom rozsahu, v akom bola uzavretá. Záverom odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie jasným a dostatočným spôsobom vysvetlil závery svojho rozsudku, a to nielen skutkové, ale aj právne. Zo strany súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku boli dané odpovede na všetky podstatné okolnosti sporovej právnej veci, ktoré boli v konaní pred súdom prvej inštancie namietané. Rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“), ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) je ustálené, že pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia súdu stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje to na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo sporovej strany na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. V zmysle ustálenej judikatúry ÚS SR sa za protiústavné a arbitrálne považujú len také rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické, a to so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, o prípad ktorý v predmetnej sporovej veci však nešlo (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 476/2017).

15. O trovách konania odvolací súd rozhodol v zmysle zásady úspechu (§ 369 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP). Žalovaný mal v odvolacom konaní úspech, avšak náhradu trov odvolacieho konania mu odvolací súd nepriznal, keďže mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

16. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. Dovolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne právne analyzoval ním predložené písomné dôkazy, resp. nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe takto chybného postupu vec nesprávne skutkovo aj právne vyhodnotil. Rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP. Rovnako aj rozsudok odvolacieho súdu je v rozpore so skutkovým a právnym stavom, resp. v rozpore so založenými dôkazmi v merite veci, a preto sa jedná o svojvoľné, arbitrálne a nepreskúmateľné rozhodnutie.

18. Dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu, že sa nezaoberal jeho návrhom na doplnenie dokazovania, ktorý bol súčasťou odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie a že k odvolacím námietkam, týkajúcim sa väd dokazovania na súde prvej inštancie, len stručne konštatoval, že postup súdu prvej inštancie, na základe ktorého starostlivo zvážil dôležitosť jednotlivých dôkazov, bol správny. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil, pričom svoj rozsudok náležite, podrobne a logicky odôvodnil.

19. Dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie nevykonával, resp. odignoroval ním navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď v rámci edičnej povinnosti (§ 189 CSP) si nevyžiadal z príslušného stavebného úradu spis o konaniach, ktoré predchádzali vydaniu územného rozhodnutia a stavebného povolenia. Odvolací súd preto žiadal, aby v tomto smere doplnil dokazovanie (a za tým účelom nariadil odvolacie pojednávanie), ktoré malo preukázať, že „všetky úkony inžinierskej činnosti žalobcu boli podávané výlučne žalobcom v prospech žalovaného, okrem konania na odvolacom orgáne, ktoré žalobca nemal vykonávať podľa mandátnej zmluvy a pokynov žalovaného“. Odvolací súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo vykonanie navrhovaných dôkazov nepovažoval za právne relevantné. Nevykonanie navrhnutých dôkazov zo strany odvolacieho súdu je postupom, ktorým mu odvolací súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd nekonal v súlade s § 191 CSP, keď odmietal

dôkazy žalobcu v súlade s navrhovanou edičnou činnosťou súdu a potom sa odvolával, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia. Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nezaoberal jeho námietkou, že súd prvej inštancie nevykonával dôkaz - pribratie spisu zo stavebného úradu, pričom na strane druhej pripustil dôkazy žalovaného na vypočutie svedkov. Na základe takéhoto vadného postupu bol porušený princíp CSP ohľadom rovného postavenia strán sporu, spočívajúci v rovnakej možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. Odvolací súd tiež nezohľadnil, že súd prvej inštancie dospel na základe dôkazov, vybraných a vytrhnutých z kontextu, k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pochybil, keď sa v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal otázkou doručovania právoplatného územného rozhodnutia žalovanému. Tvrdenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, že žalobca nepreukázal doručenie územného rozhodnutia len preto, že na sprievodnom liste nebol uvedený dátum, je šokujúce. Skutočnosť, že na predmetnom sprievodnom liste, ktorým zaslal žalovanému právoplatné územné rozhodnutie, chýbal dátum, predstavuje len chybu v písaní, nakoľko sprievodný list písal účtovník žalobcu. Nepreukazuje to však, že predmetný list nebol žalobcom aj spolu s ostatnými dokumentami zaslaný žalovanému v jednej obálke poštou dňa 2. decembra 2011. Z podacieho lístka Slovenskej pošty, opatreného pečiatkou 2. decembra 2011 (na ktorom bol ako adresát označený žalovaný a ako odosielateľ žalobca) je zrejmé, že originál právoplatného územného rozhodnutia spolu s faktúrou a sprievodným listom boli žalovanému riadne doručované. Ďalším dôkazom na preukázanie toho, že žalobca zaslal žalovanému územné rozhodnutie, je list žalovaného, ktorým bola žalobcovi vrátená faktúra č. 11VF029 (jedná sa o list zo dňa 19. decembra 2011), z ktorého vyplýva, že žalovaný v ňom neuvádzal, že mu nebol zaslaný preberací protokol o odovzdaní právoplatného územného rozhodnutia alebo že žalovaný nedostal právoplatné územné rozhodnutie od žalobcu. Žalovaný pred začatím súdneho konania nikdy nereklamoval, že by mu žalobca nedoručil právoplatné územné rozhodnutie, ktoré použil na vydanie stavebného povolenia. Neobstojí ani výpoveď svedka žalovaného C. Z. M., že on bol vyznačiť právoplatnosť územného rozhodnutia. Právoplatnosť na územnom rozhodnutí nemohol dať vyznačiť žalovaný, keďže žalobcovi „presne sedia dátumy“, a to dátum vyznačenia právoplatnosti územného rozhodnutia (28. novembra 2011) a dátum vystavenia faktúry č. 11VF029, ktorá bola vystavená taktiež dňa 28. november 2011. Uvedené znamená, že žalobca získal vyznačenie právoplatnosti územného rozhodnutia dňa 28. novembra 2011, a nie žalovaný.

20. K omeškaniu t.j. posunu termínu plnenia došlo okrem iného aj z dôvodu nástupu nového starostu do funkcie (ktorý k stavbe zaujal nesúhlasné stanovisko). Uvedené znamená, že žalobca ani čiastočne nezavinil omeškanie.

21. Odôvodnenie rozsudkov súdov oboch inštancií považuje dovolateľ za prekvapivé, šokujúce a nepreskúmateľné pre nedostatok zákonných dôvodov a v rozpore so skutkovým a právnym stavom veci.

22. Dovolateľ nesúhlasil tiež s názorom odvolacieho súdu, že mal postupovať tak, aby došlo k zmene zmluvy v časti termínu plnenia, nakoľko na to neexistoval dôvod, keďže samotná zmluva riešila aj túto situáciu. Mandátna zmluva riešila, kedy mandatár (žalobca) nie je v omeškaní, ak ide o predĺženie zákonných lehôt na vydanie rozhodnutia príslušným orgánom (oddialenie nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia z dôvodu podania opravného prostriedku účastníkom územného konania). Konajúce súdy nezohľadnili, že v tomto prípade ide o liberačný dôvod, ktorý preukazuje nezavinenie omeškania žalobcu ako mandatára s plnením svojej úlohy z mandátnej zmluvy. Žalovaný si mal žiadať náhradu škody od tej osoby, ktorá podala neoprávnené námietky v územnom konaní alebo mohol žiadať náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu štátnej správy, resp. samosprávy v územnom konaní, a nie postupovať tak, že v rozpore s mandátnou zmluvou nezaplatí žalobcovi odmenu za jeho činnosť.

23. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd sa nezaoberal jeho námietkou v odvolaní, že po zmene zákonného sudcu sa nový sudca JUDr. Miroslav Jankola „neriadil“ predbežným právnym posúdením veci zo strany predchádzajúceho sudcu JUDr. Karola Rihárika, ktorý dňa 25. júna 2018 v zápisnici o pojednávaní (v rámci predbežného právneho posúdenia) posúdil vec podľa § 181 ods. 2 CSP, pričom na základe konkrétne položených otázok strán sporu uviedol, že nie je sporné, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu záväzkového vzťahu, nie je pochybná úhrada zálohových platieb, bezvadná projektová

dokumentácia bola žalobcovi predložená až s konečnou revíziou, žalovanému bolo doručené územné rozhodnutie minimálne spolu s dokumentom z čl. 169 a za nespornú považoval otázku, „či existuje spornosť nedoručenia územného rozhodnutia žalovanému“. Odvolací súd neprihliadol na to, že na súde prvej inštancie vznikol rozpor, keď súd tej istej inštancie poprel svoj predbežný názor a právne posúdenie veci odôvodnil inak po zmene zákonného sudcu.

24. Dovolateľ ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP s poukazom na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Právne otázky dovolateľ vymedzil nasledovne:

25. Prvá otázka: „Je možné, aby konajúci súd prvej inštancie zamietol žalobu len pre omeškanie s plnením predmetu mandátnej zmluvy?“ Podľa názoru žalobcu, samotné omeškanie s plnením predmetu mandátnej zmluvy nie je, resp. nemôže byť dôvodom na zamietnutie žaloby, nakoľko aj keby existovalo nejaké omeškanie žalobcu, ako to tvrdil súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd, tak by vznikol žalovanému iba právny nárok na zmluvnú pokutu z omeškania proti žalobcovi, resp. žalovaný by v dôsledku omeškania žalobcu mohol odstúpiť od mandátnej zmluvy v súlade s čl. IX. mandátnej zmluvy alebo vypovedať ju pre porušenie zmluvy v súlade s § 574 a § 575 Občianskeho zákonníka.

26. Druhá otázka: „Môže súd rozhodnúť tak, že neprizná mandatárovi nárok na zmluvnú odmenu/odplatu, resp. v zmysle § 571 ods. 2 Obchodného zákonníka vzniká mandatárovi právo na zmluvnú odmenu podľa mandátnej zmluvy, ak očakávaný výsledok činnosti mandátára sa nedostavil z dôvodu porušenia povinností mandanta, vyplývajúcich mandantovi z § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka?“ Podľa názoru žalobcu, súd nemôže rozhodnúť o nepriznaní nároku mandátára na zmluvnú odmenu/odplatu v rozpore s ustanoveniami mandátnej zmluvy a ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 566 ods. 1, ods. 2 a § 571 ods. 1, ods. 2). Žalobca mal nárok na zmluvne dohodnutú odplatu, nakoľko žalovaný ako mandant nikdy počas plnenia a ani po splnení záväzku nereklamoval u žalobcu žiadne vady spojené s výkonom jeho činnosti. Očakávaným výsledkom bolo vydanie územného rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. novembra 2011 a žalobcovi preto vzniklo právo na odplatu. Naopak, žalovaný porušil povinnosť vyplývajúcu z mandátnej zmluvy, ako aj Obchodného zákonníka, keď odmietol uhradiť žalobcovi zmluvne dohodnutú odmenu/odplatu. Súd oboch inšancií pochybil a vec nesprávne právne posúdil, pretože nepriznali ochranu právu na zaplatenie zmluvne dohodnutej odmeny (žalobu zamietli), pričom žalobca riadne a včas vykonal všetko, čo bol povinný vykonať (dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 13Cob/98/2015 z 25. novembra 2015). Konajúce súdy opomenuli skutočnosť, že ak nedošlo zo strany žalovaného k podpísaniu preberacieho protokolu v zmysle čl. VII. mandátnej zmluvy, tak platí zásada verejnej listiny podľa § 205 CSP, čo bolo premietnuté do piatej vety článku VII. bodu 7.1 zmluvy tak, že právoplatnosťou územného rozhodnutia sa územné rozhodnutie považuje za doručené žalovanému, pričom v danom prípade právoplatnosť nastala dňa 14. novembra 2011.

27. Tretia otázka: „Je nevykonanie, resp. odmietnutie žalobcom navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie a následne odvolacím súdom v súlade s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 2 CSP, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - s princípom spravodlivosti (s právom na spravodlivý proces)?“ Podľa názoru žalobcu, odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom nevykonania dôkazov žalobcu, ktorý odmietol dôkazy žalobcu v súlade s navrhovanou edičnou činnosťou súdu podľa § 189 CSP, a tým nekonal v súlade s § 191 CSP. Pozornosti odvolacieho súdu ušlo, že súd prvej inštancie vykonal svojvôľu v rozpore s princípmi CSP, ako aj Ústavou SR, nakoľko odignoroval navrhnuté dôkazy žalobcu, avšak na strane druhej pripustil dôkazy žalovaného (vypočutie svedkov). Dôkazy navrhnuté žalobcom by vo veci odstránili spornosť rozhodujúcich skutočností a preukázali by rozsah činnosti žalobcu pre žalovaného, t.j. že žalobca riadne a včas vykonával činnosť pre žalovaného v súlade s mandátnou zmluvou, resp. s odbornou starostlivosťou. Dovolateľ poukázal na nález ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 443/2020 zo dňa 25. novembra 2020, z ktorého vyplýva, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno

kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Pozornosti odvolacieho súdu ušla skutočnosť, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v odsekoch 13 až 18 nemôže obstať, pretože súd opomenul skutočnosť, že ak podala osoba (účastník konania) námietky proti vydanému územnému rozhodnutiu, žalobca nenesie zodpovednosť za nedodržanie termínov plnenia. Ďalej sa odvolací súd nezaoberal tým, že ak žalovaný nebol spokojný so službami žalobcu, mal vypovedať mandátnu zmluvu v súlade čl. IX. mandátnej zmluvy alebo mohol od zmluvy odstúpiť, ak bol žalobca v omeškaní viac ako 30 dní. Žalovaný až v čase, keď získal územné rozhodnutie od žalobcu, dokonca až v čase začatia súdneho sporu, začal tvrdiť, že žalobca bol v omeškaní. Nemenej dôležitou skutočnosťou, ktorá nebola súdmi zohľadnená, je to, že žalobca viackrát oznámil žalovanému všetky okolnosti, ktoré zistil pri zariaďovaní záležitosti (napr. vady projektov, chýbajúce časti projektov, resp. upozornil na skutočnosť, že treba riešiť susedské vzťahy, aby sa predišlo budúcim námietkam), teda dostatočne v predstihu informoval žalovaného o všetkých okolnostiach, o ktorých sa dozvedel a ktoré mohli mať vplyv na riadne a včasné plnenie mandátnej zmluvy, ako aj na zmenu pokynov od žalovaného. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že predmet mandátnej zmluvy nebol vykonaný riadne, a to žiadnou konkrétnou reklamáciou alebo tým, že by odstúpil od mandátnej zmluvy alebo ju vypovedal pre porušenie povinnosti zo strany žalobcu. Ak mal súd prvej inštancie akékoľvek pochybnosti o riadnom a včasnom plnení mandátnej zmluvy zo strany žalobcu, je zarážajúce, prečo nepristúpil k vykonaniu dôkazu navrhnutého žalobcom, a to pribratím spisu zo stavebného úradu. Práve túto skutočnosť odvolací súd opomenul.

28. K dovolaniu žalobcu zaslal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol. Poukázal na to, že obidva rozsudky považuje za vecne správne, pretože vychádzajú z dostatočne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu, konajúce súdy na zistený skutkový stav aplikovali správne právne normy, vec správne právne posúdili a svoje rozsudky aj riadne a presvedčivo odôvodnili. Dovolanie žalobcu je čo do obsahu veľmi neprehľadné a nezrozumiteľné, okrem zreteľnej hlbokkej nespokojnosti žalobcu s obsahom odôvodnenia rozsudkov súdov oboch inštancií. Stotožnil sa so skutkovými závermi súdov oboch inštancií, ktoré považuje za správne a v súlade s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise. Žalobca nepreukázal, že by žalovanému doručil rovnopis právoplatného územného rozhodnutia spolu s návrhom preberacieho protokolu, ktorým mal žalobca originál tohto rozhodnutia odovzdať žalovanému. Žalobca nepreukázal existenciu ani len návrhu preberacieho protokolu, ktorým sa malo územné rozhodnutie odovzdať žalovanému, keďže súdu nepredložil žiadny dôkaz o jeho existencii.

29. Podľa názoru žalovaného, dovolateľ v dovolaní fabuluje neexistujúce právne pravidlá a zásady (povinnosť svedkov predkladať dodatočné dôkazy o pravdivosti ich svedeckých výpovedí, zásada verejnej listiny podľa § 205 CSP, aplikovaná na údajné odmietnutie žalovaného podpísať preberací protokol o odovzdaní rovnopisu právoplatného územného rozhodnutia, atď.) a účelovo zavádza, keď v dovolaní vyjadruje svoje prekvapenie nad tým, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s predbežným právnym posúdením veci, ktoré tento súd stranám sporu oznámil na pojednávaní dňa 25. júna 2018. Na tomto pojednávaní súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia veci skutočne oznámil, že na základe obsahu súdneho spisu nemá dôvod pochybovať o tom, že žalovanému bolo doručené územné rozhodnutie. Žalobca však opomenul uviesť v dovolaní, že na základe následného vyjadrenia žalovaného súd prvej inštancie na ďalšom pojednávaní dňa 13. decembra 2018 zmenil svoje predbežné právne posúdenie veci a uviedol, že zo súdneho spisu nevyplýva, že by žalobca doručil rovnopis právoplatného územného rozhodnutia žalovanému.

30. K právnym otázkam vymedzeným dovolateľom žalovaný uviedol, že prvé dve právne otázky dovolateľ naformuloval spôsobom, ktorý neumožňuje dovolaciemu súdu sa nimi meritórne zaoberať, pretože tak, ako sú naformulované, nespĺňajú zákonné kritériá a neumožňujú dovolaciemu súdu dať na ne odpoveď bez poznania ďalších okolností konkrétneho prípadu, za ktorých príslušné súdy rozhodovali. Tretia právna otázka je formulovaná ako konštatovanie žalobcu, pričom z ďalšieho textu dovolania k tejto otázke možno vytušiť, že žalobca sa ňou pýta, či nevykonanie ním navrhnutých dôkazov prvostupňovým a druhostupňovým súdom nie je zásahom do jeho ústavných práv. Žalobca považuje postup odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu o neexistencii potreby vykonať ďalšie dôkazy, ktoré žalobca navrhol (vyžiadanie spisu stavebného úradu o územnom konaní)

za nesprávne právne posúdenie veci. Uvedený dovolací dôvod však nie je možné uplatňovať podľa § 421 CSP.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa ustanovenia § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

32. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú taxatívne uvedené v § 420 a § 421 CSP.

33. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

35. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

36. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

37. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v rámci ktorého vytýkal odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, jeho nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť, ako aj vecnú nesprávnosť. Namietal tiež, že dovolací súd sa nevyjadril k odvolacej námietke spočívajúcej v tom, že po zmene zákonného sudcu sa nový sudca JUDr. Miroslav Jankola „neriadiť“ predbežným právnym posúdením veci predchádzajúcim sudcom JUDr. Karolom Rihárikom, o tom, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré za nesporné (§ 181 ods. 2 CSP).

38. Dovolateľ konkrétne odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nezaoberal jeho návrhom na doplnenie dokazovania, ktorý bol súčasťou odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie a že k odvolacím námietkam, týkajúcim sa väd dokazovania na súde prvej inštancie, len stručne konštatoval, že postup súdu prvej inštancie, ktorým tento zvažil dôležitosť jednotlivých dôkazov, bol správny. Nesúhlasil tiež s konštatovaním odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Rozhodujúca námietka žalobcu (v odvolaní aj v dovolaní) smerovala voči tomu, že súd prvej inštancie nevykonal, resp. odignoroval žalobcom navrhnutý dôkaz, keď si z príslušného stavebného úradu nevyžiadal spis o konaní, ktoré predchádzalo vydaniu územného rozhodnutia. Od odvolacieho súdu žiadal, aby v tomto smere doplnil dokazovanie a za tým účelom nariadil odvolacie pojednávanie, na ktorom by sa preukázalo, že „všetky úkony inžinierskej činnosti žalobcu boli podávané výlučne žalobcom v prospech žalovaného, okrem konania na odvolacom orgáne, ktoré žalobca nemal vykonávať podľa mandátnej zmluvy a pokynov žalovaného“. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že nekonal v súlade s § 191 CSP, keď odmietal dôkazy žalobcu v súlade s navrhovanou edičnou činnosťou súdu a potom sa odvolával, že žalobca nepreukázal svoje

tvrdenia.

39. Dovolateľ tiež nesúhlasil so záverom súdov oboch inšancií, že nepreukázal doručenie územného rozhodnutia žalovanému len preto, že na sprievodnom liste nebol uvedený dátum. Skutočnosť, že žalovanému zaslal územné rozhodnutie preukazuje podací lístok Slovenskej pošty, opatrený pečiatkou zo dňa 2. decembra 2011, kde bol jednoznačne uvedený adresát - žalovaný a odosielateľ - žalobca. Ďalším dôkazom je list žalovaného zo dňa 19. decembra 2011, ktorým bola žalobcovi vrátená faktúra č. 11VF029. Svedecká výpoveď svedka C.. Z. M. (ktorý mal ísť vyznačiť právoplatnosť územného rozhodnutia) neobstoí, nakoľko žalobcovi „presne sedia“ dátumy vyznačenia právoplatnosti územného rozhodnutia dňa 28. novembra 2011 s dátumom vystavenia faktúry č. 11VF029 zo dňa 28. novembra 2011. Postupom súdov oboch inšancií došlo k porušeniu rovnosti strán, nakoľko súd prvej inšancie sa v rozpore s hmotným právom priklonil na stranu žalovaného a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inšancie. Dovolateľ nesúhlasil ani so záverom súdov oboch inšancií, že mu nevzniklo právo na odplatu/odmenu z mandátnej zmluvy. Naopak, právo na odplatu/odmenu z mandátnej zmluvy zo dňa 10. júla 2009 mu vzniklo, nakoľko pre žalovaného zabezpečil a vykonával predmetnú inžiniersku a ostatnú činnosť v súlade s mandátnou zmluvou a plnenie, za ktoré žiadal odmenu, bolo vykonané včas a v dohodnutom rozsahu. Nesúhlasil ani s názorom odvolacieho súdu, že ak vedel, že nedôjde k dodržaniu termínov, mal postupovať tak, aby došlo k zmene zmluvy v časti termínu plnenia alebo mohol od zmluvy odstúpiť. Poukázal na to, že k omeškaniu, t.j. k posunu termínov plnenia došlo najmä z dôvodu neposkytnutia kvalitných podkladov (projektovej dokumentácie) zo strany žalovaného, teda omeškanie si spôsobil sám žalovaný. Súdov oboch inšancií nesprávne právne analyzovali ním predložené dôkazy a na základe takto chybného postupu vec nesprávne skutkovo a právne vyhodnotili, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

40. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu, uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera (intenzita) porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie, neprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavno-právnejmu rámcu, a ktorý tak znamená porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

41. Obsahom práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

42. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inšancie, ktorý predchádzal vydaniu ich rozhodnutí, prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inšancie a proti jeho rozhodnutiu podať odvolanie, čo aj urobil. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inšancie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inšancie. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na

ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého (prvoinštančného) rozhodnutia. V takom prípade sa odvolací súd môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zmyslom citovanej úpravy je neopakovať vecne správne dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia je však odvolací súd povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými (kľúčovými) tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

43. Zo záveru odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že žalobca a ani jeho právny predchodca nepreukázali vznik nároku na odmenu, vyúčtovanú faktúrou č. 11VF029, pretože nedošlo k splneniu mandátnej zmluvy v zmysle čl. III. ods. 3.2, t.j. k riadnemu dodaniu a odovzdaniu predmetu činnosti žalovanému ako mandantovi, keďže nebolo preukázané doručenie právoplatného územného rozhodnutia a preberacieho protokolu žalovanému. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie tvorí spolu s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu jeden organický celok. Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku podrobne uviedol odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil a odkázal naň. Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj obsahu celého spisového materiálu a odvolania žalobcu odvolací súd dospel rovnako ako súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie odmeny v zmysle mandátnej zmluvy zo dňa 10. júla 2009 (vyfakturovanej faktúrou č. 11VF029), keďže nepreukázal riadne a včasné splnenie povinností mandatára v zmysle uzavretej mandátnej zmluvy, spočívajúcej v zabezpečení právoplatného územného rozhodnutia a jeho doručenia, ako aj protokolárneho odovzdania žalovanému. Odvolací súd sa vyjadril aj k odvolacej námietke žalobcu ohľadne nevykonania ním navrhnutých dôkazov (najmä vyžiadania si spisu zo stavebného úradu). Odvolací súd považoval postup súdu prvej inštancie pri hodnotení vykonaného dokazovania za správny a v súlade s § 191 ods. 1 CSP. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku vysvetlil spôsob hodnotenia dôkazov. Za nepravdivé preto považoval tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie „odignoroval“ návrh žalobcu na vykonanie dokazovania pripojením spisu zo stavebného úradu. Poukázal na to, že v odseku 10 odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal s návrhom žalobcu na vykonanie tohto dôkazu tak, že jeho vykonanie nepripustil, čo vysvetlil tým, že by to bolo neúčelné a nehospodárne, nakoľko väčšina dokumentov, o ktorých možno predpokladať, že tvoria obsah spisu stavebného úradu, už bola predložená stranami sporu. Zároveň zdôraznil, že otázku doručenia právoplatného územného rozhodnutia a písomného protokolu žalovanému by takýto spis stavebného úradu ani nepreukázal a rovnako tak by nepreukázal ani skutočnosť, či si bol právny predchodca žalovaného vyznačovať právoplatnosť na rozhodnutí sám, alebo mu bolo právoplatné rozhodnutie doručené právnym predchodcom žalobcu. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že ak právny predchodca žalobcu vedel, že nedôjde k dodržaniu termínov a k splneniu jeho povinnosti, mal v súlade s čl. III. ods. 3.6 mandátnej zmluvy postupovať tak, aby došlo k zmene zmluvy v časti termínu plnenia alebo mohol od zmluvy aj odstúpiť. Keďže žalobca nepožiadaval o zmenu termínu plnenia mandátnej zmluvy, bol povinný zmluvu plniť v takom rozsahu, v akom bola uzavretá. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z dokazovania vykonaného na súde prvej inštancie, pričom sa stotožnil s vyhodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, ktorý ich vyhodnotil samostatne, ako aj vo vzájomnej súvislosti a dospel k rovnakému záveru, a to, že žalobca nepreukázal oprávnenosť uplatneného nároku na zaplatenie odmeny, vyúčtovanej faktúrou č. 11VF029.

44. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasí so skutkovými závermi a právnym posúdením veci zo strany súdov oboch inštancií, ako aj s hodnotením dôkazov na súde prvej inštancie, namietajúc, že súd prvej inštancie nevykonával ním požadovaný dôkaz - pripojenie spisu z príslušného stavebného úradu. K uvedenému dovolací súd uvádza, že strany sporu majú právo v civilnom sporovom konaní označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v § 191 ods. 1, v zmysle ktorej súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo

vyšlo počas konania najavo. V civilnom sporovom konaní je súd povinný zvážiť, ktoré dôkazy je potrebné vykonať, pričom dôvodnosť návrhov strán sporu na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom na to, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Ak teda v priebehu civilného sporového konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana mohla uplatniť, avšak v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu z nich bola vylúčená. Navyac, v posudzovanom prípade súd prvej inštancie v odseku 10 odôvodnenia rozsudku uviedol, prečo nepovažoval za účelné a hospodárne vykonať žalobcom navrhnutý dôkaz - pripojenie spisu z príslušného stavebného úradu.

45. Rovnako dovolateľom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení súdov oboch inštancií nie je vada, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola považovaná za vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože ak k takejto vade v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania podľa § 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V posudzovanom prípade odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Základnými odvolacími námietkami žalobcu (ktoré nepredstavovali nové skutočnosti) sa odvolací súd v stručnosti zaoberal, hoci už rozhodnutie súdu prvej inštancie dalo odpovede na žalobcom uplatnené námietky. Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je po právnej stránke nesprávne, čo zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd sa s touto námietkou nestotožnil, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci môže založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 ods. 1 CSP, avšak nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

46. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd sa nezaoberal odvolacou námietkou žalobcu, že po zmene zákonného sudcu sa nový sudca JUDr. Miroslav Jankola „neriadil“ predbežným právnym posúdením veci predchádzajúcim sudcom JUDr. Karolom Rihárikom v zmysle § 181 ods. 2 CSP.

47. Podľa ustanovenia § 181 ods. 1 CSP, po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 (zistenie prítomnosti na pojednávaní) žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie.

48. Podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

49. Dovolateľ v dovolaní tvrdil, že sudca JUDr. Miroslav Jankola (ktorý vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 2.10.2019) nerešpektoval predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 CSP), vyslovené sudcom JUDr. Karolom Rihárikom na pojednávaní dňa 25. júna 2018. Z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 25. júna 2018 vyplýva, že sudca JUDr. Karol Rihárik v rámci predbežného právneho posúdenia veci o.i. uviedol, že podľa názoru súdu z doteraz predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalovanému bolo doručené rozhodnutie č. j. SU/CS456/2010/2014/PIX minimálne spolu s dokumentom z č.l. 169 a otázka doručenia citovaného územného rozhodnutia nie je sporná. Dovolací súd však poukazuje na to, že už na nasledujúcom pojednávaní dňa 11. októbra 2018 na námietku právneho zástupcu žalovaného (že na poslednom pojednávaní v rámci predbežného posúdenia spornosti skutkových okolností súd konštatoval, že nepovažuje za sporné, že žalobca doručil žalovanému listom založeným v súdnom spise

právoplatné územné rozhodnutie ako jeho prílohu, pričom zároveň súd konštatoval, že v súdnom spise sa nenachádza územné rozhodnutie s doložkou právoplatnosti, čo spochybňuje konštatáciu súdu) sudca JUDr. Karol Rihák uviedol, že túto námietku berie na zreteľ, prípadný rozpor v tejto chvíli nevie komentovať a určite sa k tejto námietke vráti na ďalšom pojednávaní po opätovnom vyhodnotení danej otázky. Na ďalšom pojednávaní dňa 13. decembra 2018 sa sudca JUDr. Karol Rihák vyjadril k námietke právneho zástupcu žalovaného, pričom uviedol, že zo spisu skutočne nevyplýva, že by žalovanému bolo doručené právoplatné územné rozhodnutie žalobcom. Na pojednávaní dňa 5. septembra 2019 sudca JUDr. Miroslav Jankola uviedol svoj predbežný právny názor ohľadom otázky, či je preukázané, že zo strany žalobcu bolo žalovanému doručené právoplatné územné rozhodnutie s ostatnými dokumentmi, okrem faktúry, pričom konštatoval, že má za to, že doručenie iných dokumentov (ako predmetnej faktúry) preukázané nebolo. Z uvedeného vyplýva, že pôvodné predbežné právne posúdenie veci podľa § 181 ods. 2 CSP korigoval už sudca JUDr. Karol Rihák na pojednávaní dňa 13. decembra 2018.

50. Predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 CSP) slúži sporovým stranám na zistenie a prípadné prehodnotenie vlastnej procesnej pozície, na ich vecnú a efektívnu právnu argumentáciu s cieľom zamerať procesnú aktivitu na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné. Súd upriamuje pozornosť strán sporu na vykonávanie dôkazov tak, aby sa civilné konanie zrýchlilo a zjednodušilo, najmä, aby sa nevenovala pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Predbežné právne posúdenie veci vyslovené súdom však nie je pre súd záväzné, pretože sa nejedná o rozhodnutie súdu. Opačný výklad by viedol k deformovaniu rozhodovacieho procesu, najmä ak by v priebehu súdneho konania vyšla najavo spornosť určitej skutočnosti tak, ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade. Právny názor a hodnotiace úsudky súdu sú vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP. Dovolateľ má pravdu v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal touto námietkou, ktorú uplatnil v odvolaní. Uvedený nedostatok však - podľa názoru dovolacieho súdu - nepredstavuje taký nesprávny postup, resp. nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý by dosahoval intenzitu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, v dôsledku ktorej by bolo nutné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Tento nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nemal žiadny vplyv na rozhodnutie vo veci samej tak odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie. S poukazom na uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

51. Dovolateľ ďalej prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP pre nesprávne právne posúdenie veci. Zároveň vymedzil tri právne otázky, od ktorých - podľa jeho názoru - záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Právne otázky formuloval nasledovne:

I. „Je možné, aby konajúci súd prvej inštancie zamietol žalobu len pre omeškanie s plnením predmetu mandátnej zmluvy?“

II. „Môže súd rozhodnúť tak, že neprizná mandatárovi nárok na zmluvnú odmenu/odplatu, resp. v zmysle § 571 ods. 2 Obchodného zákonníka vzniká mandatárovi právo na zmluvnú odmenu podľa mandátnej zmluvy, ak očakávaný výsledok činnosti mandátára sa nedostavil z dôvodu porušenia povinností mandanta, vyplývajúcich mandantovi z § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka?“

III. „Nevykonanie resp. odmietnutie žalobcom navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie a následne odvolacím súdom je v súlade s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 2 CSP, resp. s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - s princípom spravodlivosti (s právom na spravodlivý proces) ?“

52. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím

dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

53. Pokiaľ má dovolací súd riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), musí ísť predovšetkým o otázku právnu (v žiadnom prípade nie o otázku skutkovú), pričom otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, ktorý na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

54. Podľa názoru dovolacieho súdu, sa žalobca vyššie formulovanými právnymi otázkami v skutočnosti dožaduje revízie skutkových zistení súdov oboch inštancií. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal dôvodnosť uplatneného nároku na dohodnutú odmenu mandátára, pretože nepreukázal splnenie zmluvných povinností v zmysle uzavretej mandátnej zmluvy zo dňa 10. júla 2009, keď nepreukázal doručenie právoplatného územného rozhodnutia a preberacieho protokolu žalovanému. Prvé dve dovolateľom vymedzené otázky nekorešpondujú so skutkovými zisteniami súdov prejednávajúcich predmetnú vec. Spochybňovanie skutkových záverov alebo výsledkov vykonaného dokazovania nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 432 CSP. V tejto súvislosti dovolací súd opätovne upriamuje pozornosť na to, že podľa § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, pričom sám dokazovanie nie je oprávnený vykonávať, nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovolací súd tiež poukazuje na to, že v dovolacom konaní nemôže riešiť hypotetické, resp. akademické otázky, ktoré neboli predmetom posudzovania zo strany súdov nižšej inštancie a nemajú právnu relevanciu pre meritórne rozhodnutie sporu. V tomto zmysle prvé dve dovolateľom sformulované právne otázky neboli rozhodujúce (kľúčové) pre rozhodnutie odvolacieho súdu, odvolací súd (ani súd prvej inštancie) ich neriešil, a teda od ich vyriešenia nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

55. Pokiaľ ide o tretiu právnu otázku, táto obsahovo zodpovedá námietke nesprávneho procesného postupu súdov oboch inštancií v súvislosti s nevykonaním niektorých dôkazov navrhnutých žalobcom, a teda v skutočnosti nejde o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 432 CSP, t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke rozhodujúcej (kľúčovej) pre jeho rozhodnutie. Podľa názoru dovolacieho súdu, vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov zo strany súdov oboch inštancií bolo vykonané v súlade s § 191 CSP a princípom voľného hodnotenia dôkazov, upraveným v čl. 15 CSP. Nevykonanie dôkazu navrhnutého žalobcom nezakladá nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 CSP. Dovolací súd poukazuje na to, že súdy oboch inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí správne uviedli, že to bol práve žalobca, kto bol povinný preukázať dôvodnosť ním uplatnenej žalovanej pohľadávky na zaplatenie odmeny v zmysle mandátnej zmluvy zo dňa 10. júla 2009. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosť a k tvrdenej skutočnosti predložiť alebo označiť relevantné dôkazné prostriedky, inak nemôže byť v spore úspešná. Podľa názoru dovolacieho súdu, v posudzovanom prípade nejde o takú situáciu, kedy by zistenie skutkového stavu *prima facie* bolo natoľko chybné, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť, a ktoré by výnimočne zakladalo porušenie práva strany sporu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami). Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie, sa pri hodnotení skutkového stavu a konkrétnych dôkazov nedopustili svojvôle. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožnil s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými, neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené, resp. svojvoľné rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Rovnako právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore.

56. Napriek tomu, že dovolateľ argumentoval nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, ním vymedzené otázky nespĺňajú kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho

právneho predpisu, ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a dovolateľovho vlastného chápania skutkových zistení, resp. spochybňovania výsledkov vykonaného dokazovania, čo však nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď napr. uznesenia NS SR sp. zn. 4Obdo/45/2017, sp. zn. 1Obdo/47/2017 a sp. zn. 5Obdo/22/2017).

57. Na základe uvedeného dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nie je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože zo strany odvolacieho súdu a ani súdu prvej inštancie nedošlo k vade zmätočnosti v zmysle citovaného ustanovenia, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, v dôsledku čoho dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP. Zároveň dovolací súd nezistil ani prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

58. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane sporu (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

59. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.